

פרשת אמר

כִּי ידיעת הקדושה ליחה לשמו יתברך היא שהוא מובدل ומופרש, והכוונה שלם בתכלית השלים. על כן אין לו חש לבוראים, כי בהיותם אפשרי המציאות לא ישו כל אל עזך מהחביב המציאות יתעללה. וכיון שלא יציריך בחוקו חדרון איך תציריך העבודה לו, ואם תצדק מה תעפעל לו²¹, על כן רוממות העבודה הוא רק בשימחת לב הרים מעלה ציווין. ואשר בין האדם את האמת המורם זהה, ישים כל מעניינו לבוב שמו, לרום את קרן הכלל, להשלים וצון ²⁰ היוצר שרצו בשלים, ונונן כח לטובים ולישרים לבבותם להוציא את שלימות היוצר מן הכה אל הפועל. על כן אי אפשר שתתגלה קדושתו יתברך באמצעות ביחס לעבודת ד' כי אם בובים, שהתחלטם בכללות הו אספָר העשרה. ולא חנוך נלמד הדבר מקומו הרשע של "עד מתי לעד הרעה הזאת"²². כי מן הרשע נשכיל אל הצד. כי אם היה תכלית הרשע רק להרע לעצמו, לא היה מدت הדין מדקדקת כל כך עם חוטא חומס נפשו. אבל באמת, האדם נברא להיות פועל על הכלל ונפעל ממנו. אם כן עיקר רעת הרשע הוא גם כן מפני הרעה שנגרם אל הכלל כולו. "להפרע מן הרשעים שמאבדים את העולם שנברא בעשרה מאמרות"²³. על כן היה הקפידה גודלה במරחבי הכלל "עד מתי לעד הרעה הזאת". ומהם למדנו שמקור הטוב והצדק גם כן במרומי מעלהו רק באוצר הכלל יונו, ואלהים נצב ²⁴. עדת אל"

עי' איה ברוכות, ג, ט.

אללה הם מועד. הנה קדושת שבת וקדושת יום טוב היא מכונת לעומת קדושת תורה שבכתבת וקדושת תורה שבבעל פה. כי שבת, דקבעה וקיימה, קדושתה בידי שמים²⁵, ויום טוב דישראל קדשינהו לזמןים²⁶, הוא תוכן תורה שבבעל פה, ומשום hei הימים טוב מאחד את הכלל, וכל ישואל חבריהם הם ברגל²⁷. ועל פי האמת, אחדות הכלל נובעת משורש הקדושה העלiona, שהיא קדושת תורה שבכתב, שמשפיעת על קדושת תורה שבבעל פה, ועל פי אמתה עניין זה מוכrho קיבוץ הכלל במצוות האומה להיות קדוש בקדושת התורה, וקדושת יום טוב יונקת מקדושת שבת, ומזה בא הנוסחה "כי הוא יום תחילה למקראי קודש"²⁸, כדש"י כתובות²⁹. ועל כן קראה תורה יום טוב ראשון של פסח, שהוא גול וראשון ותחלת לרגלים³⁰, בשם 'שבת'³¹, להורות שקדושת יום טוב, המאחדת את הכלל, מקדושת שבת מיסוד התורה היא יונקת, ולא משום הקיבוץ של הפריטים ייחד, אלא משום שיש קדושה עצמית בהכלל. והוא עוקר את כל העניין של פרצת הצדוקים, שרצו להיות בכל הגוים, בתור קבוץ לאומי בלבד, ועל כן לחמו לעקו קדושה זו, ושום טוב לא קראו בשם שבת. והקב"ה עוזר, שנצדך קודש³².

משפט כהן, רעד.

ונקדשתי בתורת בני ישראל. מן שאין היהודי אומר קדושה, שנאמר "ונקדשתי בתקן בני ישראל", כל דבר שבקדושה לא יהיה מושרה. ماו' משמע? רתנן ובנאי אהוה דרכ' חייא בר אבא: אהיא "תקן" תקן. כתיב הכא "ונקדשתי בתקן בני ישראל" וכתיב חותם "ובכלו מתקן העדה הזאת"¹⁹. מה להלן עשרה אף כאן ערשה²⁰. תוכן הקדושה היא שיתרומות על ידי זה האדם אל רוממות השלים, לשום כל מגמותו לא צרכי עצמו כי אם כבodo יתברך של אדון כל העולמים וקדושתו. והנה כל זמן שיחשוב ²⁰ האדם רק להשלים את עצמו, אפילו בשלים רוחנית, אין זה בכלל קדושה. כי הקדושה היא התהוורמות אל הטוב והישר מצד עצמו כמו שהשכל גוזר, ולשלימות עצמו התשקה נמשכת גם כן מצד אהבת עצמו, שאין צריך עמה של כל כי אם רגש טבעי נתוע בכל ח'. אמנים הקדושה האמיתית, שלא צרך שישים האדם כל מעניינו, הוא השלמת רצון קונו, ועשה זה יהיה מעושי רצונו של מקום בשלים. עיקר העבודה הרומה הוא להשלים את הכלל ולזכותו, ולהטיב לו בכל הפרטים.ומי שם העבודה ²¹ הזאת נר לגליו כל ימי הוא באמצעות מתעללה לקדושה, כי אין מגמותו אהבת עצמו. על כן אין היחיד אומר קדושה, כי היחיד אלול שיש נושא לזכותו להתרום למעלת הקדושה ע"י רבים, שבידיו להטיב להם ולזכותם, אי אפשר שיתתעללה לקדושה. על כן אין דבר שבקדושה פחות מעשרה, שהוא התחלת ציור הרבים והכלל. וביותר יש בזה הכרה לקדושתו יתברך,

(ב) אלה הם מועד. "זהה אמונה ערך חפן ישועה חכמת רוח"²⁵ "אמונה" – זה סדר רוחים, "ערך" – זה סדר לעומת הפשיטות הנמצאת בהנאה הטבעית מועד.²⁶ שאינה מורכבת מהמוני דברים מלאכותיים, שעיל פי צבון החיים אינה לכורה עשויה בגוניים שונים, כאשר הוא בהחיים שכבר יצאו מתחום הטבעיות הפשיטה, ש愧 שהפסידו את חייהם ועננותם אבל נתעשו בצלבונים שונים ומתחלים, כדי לתקן דבר זה, יש בעצם ההדרכה הטבעית האמיתית, ²⁷ שהוא דרך ד' באמצעות המלא קדושה ואמונה אמונה, ערך החילוף ועשרות הצבון מפני הזמינים, רוחם המודדים והשבותות וכל מועד קודש המצוינים, שכבר נערכו בהשגה אלהית ע"י המסייעות הקדושות שלמענים נקבעו, הם מעשירים בחילופם הטבעי את השינוי שיש בפשיטות החצים הטהורים, שהולכים על פי סדרי הטבע הטהרו שלא נتكلקל. ועל ידי זה מתקבעים בחיים הטבעיים האמיתים, חיזי התום והאמונה, שני היתרונות, יתרון הרירות והטהרה בעצמן, יותרו הילוף הצלבונים ועשרות הרושים ע"י חילופי העתים כשהם נשמרים על פי קדושתם, כתורה וכמצוות, שרך על פיה יבוא לנו בכל תוכן קדושתם המקורית, שיופיע מקראי קדוש הרואים לשמהם בדבר ד' "אללה הם מועד". וזה בא רק ע"י התלמוד המביא לידי מעשה בכל עניין תורה המועדים, הפרטים והכללים, שהם אחווזים ותלוים זה בזו, "עתיך" – זה סדר מועד. עין איה שבת, ב, קנה.

5

ала הם מועדי. ישנה הופעת קודש, קבועה ומסורתית, השומרת את תפוקידה, פועלת ומונחת מצד עצמה, אינה נופלת תחת השינוי. זאת היא קדושות השבת, ההארה של הצד הניחי והקבוע, **כל** הבלתי משתנה, שיש באופיו הקודש, המשפיע חי עלם על נשמות כל דור ודורו. ויש עוד הופעה מתחדשת, המסלגת אל אוצר הנצח את כל השינויים הזורמים בשטפי הזמן והנסיבות המשתנים, זה יסוד קדושת הזמנים, המועדים, שבקביעות החודש הם תלויים.

עןiah שבת, ט. ב.

6

(ג) ששת ימים תעשה מלאכה. המועדות, הנקראים "זמנים"³⁵, בהיותם באים בזמן לזמן, פועלם את רשותם בערכם המוסרי דוקא ע"י הפסיק של מנות החול. כי בהיות הרשות של הענו ושהמחה, והדרת הקדושה של התהgorות הפנימית, הבאה לרוגלי הזכרון הקדושים של מועד י' / נעשה כהה מעט ע"י הפסיק של ימי חול, אז מתחדש או הנפש הפנימי כשבה תורו הזמן של התקדש חג. עולת ראייה, א, שפה.

7

ששת ימים תעשה מלאכה וביום השבעי שבת שבתון. קדושת השבת יש שניים בבחנה. האחד מהשניה מקדשת ומעלה את ישראל בקדושתה העילונה ומורמתה אותן, בעצם קדושת הימים לעלונה מכל עניין חול, ומודבקתם בכבוד עליון וקדושה עליונה. חוץ מהו היא ממשכת גם כן את כל ימי המעשה, עם כל הילוניות ושפלוותם, שע"י מה שהם נזכרים בקדושת השבת הנם מתורמים, ובאיין הכרה מוחשייה, הנפש הישראלית מורמת עצמה אפילו בידי החול מפני הזכר של יום השבת, ובזה אין דברי החול שפלים כל כך כמו שהם נראים בחיצוניותם, כי אם הם הולכים ומתעלמים בקדושת השבת. ואך על פי שרוב הזמן הם עוסקים בעבודות החול מכל מקום כל כך הקדושה קרובה היא אל לבם, עד שהתק竊ת העליון שבחיהם מונח עמוק בתוך הלב שהוא נועץ דוקא בהקדושה. עולת ראייה ב, מה.

8

(ד) והבאתם את עמר ראשית קציכם. קרבן העומר בז משוערים שהוא מאכל בהמה בפסח, ושתי הלחם באים מהעדים שהם מאכלם בעצרת, מבואר כמו שכתבת עלי פסוק: "אדם ובהמה תושיע ד" ³⁶ ודרשו חז"ל: "שהן ערומים בדעת ומשמעין עצמן כבבמה"³⁷, כי בהמה תכלייתה אך כללית, בכלל המין כולל, והאדם יש לו המדרגה הפרטית. על כן בפסח שנשלמו רק במעלה כללית, על כן הקרבן הוא שעורים מאכל בהמה מדרגה הכללית, ובעצרת יום תורתנו שבאו לכל האדם הפרט, במעטם כן קרבנים מחייבים. מדובר שור, קכח.

(ט) תשפו חמישים ים והקברתם מנהה חדשה

לה'. הגבנהו את היסוד של נפש הבהמית, שלונו ושל כל העולם כולם, אז בצתנתנו ממצרים, לאט לאט, ממועד יציאתנו, משבירם עם שבר השורדים בשרים⁵⁵, והנו הולכים ועושים זה תמיד בפרק זה. מתחילה אנו עם העומר, מאכל הבהמות המקור שהם שואבים ממנה כח החיים, ונפנסנו הבהמית ונפש העולם כולם מתרוממה, לאט לאט מתרוממת, מטהרת מטומאה, מזדככת ומתעללה, ויצאת מצורת בהמה לקבל אור צורת אדם, יוצאת מוחבר הוא פסה לעצרת ע"י ספירת העומר ⁵⁶, משבית המקדש, שהיא מחברת את מנהת השוערים, מאכל בהמה, נתית הרגש הטבעית, אל החיטים, מאכל אדם, העלי הscalii הרוחני, עץ הדעת הטעיה היה⁵⁴ ושני הכוחות היסודיים האלה מוגלים את כל הבהמה והיא בעצמה עלהה, נתעננה ונזוכה, ועוז לה, ופעעה לה, נטהורה וצוחצה, והיא מוכנת להתחבר בחיבור אמץ לצורת האדם השלמה, שאור שום דבר מעיק לו כלל, ובהתכוונם והתקשרם יחד למערכה אחותית עליונה. אורות, כס"ר.

9

ספרתם לכם מחירות השבת. יסוד האמונה השלמה שבלב נובע הו מתוך עמוק סגולת הנפש שבישראל. לעומת מכוון קרבן העומר של שעורים, מאכל בהמה, הנוטה ורק לרגש הטבעי. אהורי ועל גביו בא יסוד העילי השכלי והלמודי. אמנים חולשת האדם גורמת, שבחיותו מוכשר למחקר שכלי יחולש בו יסוד הנטיה האמונה, ובחיותו שלם באמונה הוא עלול כמעט בהשכלה וחכמתם לב. אבל תכלית דרכו הישרה היא, שכח לא ימעט את חברו, ולא יתמעט על ידו, כי אם יתגלה בכל מלא עוז, כאילו היה הוא השולט לבדו. כי האמונה צריך להיות שלם כל כך כאילו אין לו שום אפשרות של מחקר, ולעומת זה צריך להיות שהיא כח החכמה כל כך מועלה ומזרז כמו לא היה כל כח של אמונה בנפש. "אדם ובהמה"⁴⁹ – ערוםם בדעת ומשמעים עצםם כבבמה⁵⁰. אכן זאת היא מורשת מיוחדת לישראל, שהאמונה הקיימה היא אצלם טبيعית, מצד המורשת הגלויות של גליי שכינה, רק עם חכם ונבון הגוי גדול הזה"⁵¹ – הניסחה אלהם לבא לקחת לו גוי מקרב גוי"⁵². ולהפך, הכפירה היא אצלם בלתי טبيعית, ואפשרות רק ע"י העזה של שכרון, שמתוך